

Sygn. akt II Ka 941/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2024 r.

sprawy **B. U.**

obwinionej z art. 66 §1 ust 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 9 października 2023 r. sygn. akt II W 339/23

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionej B. U. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego oraz kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II Ka 941/23

UZASADNIENIE

B. U. została obwiniona o to, że w dniu 20 marca 2023 roku o godzinie 11:30 w W., gminy Ż., powiatu (...), województwa (...), chcąc wywołać niepotrzebną interwencję Policji zgłosiła, że M. S. miała się wobec niej awanturować, co okazało się nieprawdą, tj. **o czyn z art. 66 § 1 pkt 1 k.w.**

Sąd Rejonowy w Garwolinie, wyrokiem z dnia 9 października 2023 roku, sygn. akt II W 339/23:

- obwinioną B. U. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za ten czyn na podstawie art. 66 § 1 pkt 1 k.w. wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 200,00 (dwustu) złotych;
- zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku, obwiniona B. U. w ustawowym terminie wniosła apelację zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- przyjęcie błędnego ustalenia faktycznego wynikającego ze stwierdzenia Sądu Rejonowego w Garwolinie, że w dniu 20 marca 2023 roku skarżąca wywołała niepotrzebną interwencję policji poprzez zgłoszenie, że M. S. ubliżała jej, krzyczała i fotografowała skarżącą.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skarżącej od popełnienia zarzucanego jej czynu,
- ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie akt sprawy Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby został on wydany w następstwie obrazy przepisów.

Nie można zgodzić się z zarzutem sformułowanym przez obwinioną w apelacji, według którego, Sąd I instancji w sposób błędny ustalił stan faktyczny. Obwiniona w apelacji wskazuje na inny przebieg zdarzenia, zdecydowanie odbiegający od tego, który ustalił sąd I instancji. Podnosi, że M. S. ubliżała jej słowami wulgarnymi i obelżywymi krzycząc podniesionym głosem, dlatego wezwała policje na interwencję. Z akt sprawy wynika, że to samo stanowisko obwiniona przedstawiała już przed sądem I instancji, który słusznie i zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 7 k.p.k uznał, że wyjaśnienia obwinionej nie korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności zeznaniami M. M., M. S., M. Z. i P. W. (1).

Sąd I instancji w pełni dał wiarę zeznaniom M. M. (k. 8), który oświadczył iż M. S. tego dnia wyszła mu na spotkanie i spokojnie poinformowała, że pole, na którym wykonywał pracę nie należy do obwinionej i dokonał zniszczenia zboża zasianego na tym terenie. Zgodnie z relacją świadka M. M., w zachowaniu M. S. nic nie wskazywało na wzburzenie i agresję. Powyższą ocenę akceptuje Sąd Okręgowy w Siedlcach.

Kluczowe znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego miały zeznania funkcjonariuszy Policji – M. Z. i P. W. (2) (k. 1, k. 6), które Sąd I instancji uznał za w pełni wiarygodne i słusznie. W toku postępowania, funkcjonariusze potwierdzili, iż na miejscu zdarzenia w dniu 20 marca 2023 roku, B. U. oświadczyła im, że pomiędzy nią, a M. S. nie było tego dnia żadnej kłótni, ani awantury, ponieważ jak sama przyznała, M. S. nie odzywała się do niej, a jedynie wykonywała zdjęcia zniszczonej uprawy. Zgodnie z zeznaniami policjantów (k. 6), B. U. przyznała, że zadzwoniła na policję, jak tylko zobaczyła M. S. zbliżającą się na jej posesje. Podobną wersję zdarzenia przedstawiła M. S..

Pierwsze stanowisko obwinionej wyrażone wobec policjantów na miejscu zdarzenia było podstawą do wystąpienia przez Komendę Powiatową Policji w G. z wnioskiem o ukaranie. Na późniejszym etapie postępowania, obwiniona zmieniała swoją wersję twierdząc, że M. S. awanturowała się i krzyczała na obwinioną przez około 30 minut. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił, że zmiana stanowiska obwinionej miała na celu realizację przyjętej przez nią linii obrony, dlatego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest bezzasadny. W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17 października 2023 r., VIII AKA 205/23, LEX nr 3664224, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Mając na uwadze powyższą tezę, w ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie, wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji są w pełni logiczne i zasługują na aprobatę.

Ponadto, należy wskazać, że zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 13 stycznia 2023 r, II AKA 156/22, LEX nr 3605938, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać podniesiony skutecznie tylko wtedy, gdy w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie niemające jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych

dowodach albo gdyby takiego ustalenia nie poczyniono pomimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne Sądu I instancji są trafne, prawidłowe i logiczne oraz mające pełne i mocne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym w postaci zeznań świadków, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Nie ma wątpliwości co do tego, iż obwiniona B. U. w pełni świadomie, zdając sobie sprawę z przebiegu wydarzeń w dniu 20 marca 2023 r. i rzeczywistego zachowania M. S., zainicjowała interwencję policji, fałszywie zgłaszając, że M. S. tego dnia wszczęła wobec niej awanturę, wobec czego swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej czynu z art. 66 § 1 pkt 1 k.w. Ponadto, Sąd Rejonowy orzekając o karze, w sposób nie budzący zastrzeżeń zastosował dyrektywy jej wymiaru wynikające z m.in. z art. 33 k.w.

Mając na uwadze powyższe, dzieląc argumenty Sądu Rejonowego zawarte w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym oraz nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutu podniesionego w apelacji, jak również nie stwierdzając zaistnienia którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych art. 104 § 1 k.p.w., podlegających rozważeniu niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze przed Sądem II instancji, orzeczono na podstawie art. 119 k.p.w., w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych składa się 30 (trzydzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zryczałtowanych wydatków za postępowanie drugoinstancyjne, których wysokość wynika z § 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. poz. 2467).

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.